

MLK-oppositionen – en dokumentsamling

Innehåll

Förord.....	1
Oppositionens framväxt.....	1
Om maoismen idag.....	4
Bilaga 1: Några frågor om IB.....	6
Bilaga 2: Mullvaden om MLK-oppositionen.....	7
Opposition inom MLK.....	7
Recension: Åter till leninismen.....	8
MLK-oppositionen går till RMF.....	9
MLK – Avhoppet fortsätter.....	13

Förord

Detta är en ”preliminär” introduktion till de dokumentsamlingar om den s k MLK-oppositionen som vi har publicerat på denna webbplats. Målsättningen på sikt är att göra en betydligt noggrannare genomgång och analys av utvecklingen i VUF/MLK under perioden 1968-1973, liksom av maoismen som ideologi och politisk strömning. Detta arbete är påbörjat, men långt ifrån slutfört och jag kommer därför att återkomma till frågan.

Som bilagor har dels medtagits ett inlägg från en ledande MLK-medlem (som inte tillhörde ”MLK-oppositionen” vid den aktuella tidpunkten) om avsaknad av intern debatt i MLK, dels några artiklar ur tidningen Mullvaden (från 1972-74) – de två första av dem handlar om oppositionens utveckling, medan de två senare är intervjuer med f d MLK-medlemmar som valt att ansluta sig till den trotskistiska organisationen RMF.

Oppositionens framväxt

MLK-oppositionen (MLK står för *Marxist-Leninistiska Kampförbundet*¹) hade sin bas i Västerbotten (Skellefteå och Umeå). Fröet till oppositionen kan härledas tillbaka till slutet av 1970 och började som en ganska oartikulerad kritik mot MLK:s alltmer ensidiga ”frontbygge” med facklig inriktning, där den allsidiga propagandan och skolningen fick en alltmer undanskymd plats. Under våren 1971 tog denna kritik allt fastare form samtidigt som utvecklingen i Kina (särskilt den kinesiska utrikespolitiken) fick oss att även börja ifrågasätta om allt verkligen stod rätt till i Kina.

De som tog initiativ till att skriftligen formulera kritiken mot MLK:s politiska linje var under-tecknad (MF, Umeå), Anders Hedlund (AH, Umeå) och Åke Paulsson (ÅP, Skellefteå), fast kritiken var redan från början väl förankrad bland medlemmarna i regionen. Efterhand anslöt sig även MLK:are från andra delar av landet till oppositionen, bl a från Köping och Eskilstuna, liksom enskilda MLK-medlemmar i Kiruna och Stockholm.² Flera ytterligare kamrater bidrog även till den skriftliga polemiken, bl a Thomas Widén (TW), Ken Wirde m fl.

Det allra första skriftliga inlägget hade rubriken ”MLK, den teoretiska kampen och propagandan” och var författat av MF och AH (sept-okt -71). Det kritiserade förbundets linje för ”ekonomism”

¹ MLK bildades ur Vänsterns Ungdomsförbund (VUF), vilket i praktiken var VPK:s ungdomsförbund. Under perioden 1968-70 blev VUF alltmer påverkat av maoismen och bröt slutligen med moderpartiet. Formellt bildades MLK vid VUF:s sista kongress i juni 1970. Några månader därefter bröt sig en minoritet ur MLK och bildade *Förbundet Kommunist* (FK), som också var maoistiskt influerat, men inte lika okritiskt som MLK.

² I själva verket lyckades inte MLK-ledningen få med sig en enda medlem eller sympatisör från Skellefteå och Umeå (Västerbotten). Däremot följde inte alla medlemmar med till RMF, även om de allra flesta gjorde det (2 medlemmar från Skellefteå passiviserades, men inte pga av politiska meningsskiljaktigheter). Från Kiruna kom c:a hälften av de aktiva MLK:arna att ansluta sig till oppositionen.

(ensidig facklig inriktning) och hävdade att den teoretiska kampen och skolningen måste förbättras, liksom den politiska propagandan (gällde främst hur man skulle kunna förbättra förbundets tidning *Stormklockan*, med en hel del konkreta förslag på förbättringar). Denna kritik kom efterhand att fördjupas och även gälla sådant som synen på KFML, enhetsfronttaktiken (bl a i förhållande till Vietnamrörelsen och 1:a majdemonstrationerna), arbetsplatspolitiken m m.

Det andra inlägget (november -71) handlade om Kinas utrikespolitik. Utvecklingen i Kina (Beijings närmande till USA och den kinesiska utrikespolitikens alltmer kontrarevolutionära praktik, liksom Lin Biao-affären) medförde att denna fråga kom att växa och omfatta allt fler aspekter kring socialistiskt uppbygge, nationellt självbestämmande, proletär internationalism m m.

Ett tredje ”tungt” inlägg var ÅP:s ”Apropå ekonomismen”, som återknöt till ”ekonomism”-frågeställningen. Artikeln innehöll en grundlig redogörelse för den leninistiska synen på propaganda och ekonomisk kamp, bl a med utgångspunkt från Lenins berömda pamflett ”Vad bör göras?”.

Så småningom fördjupades motsättningarna och kom att röra allt fler stora och små frågor: linjen i den stora hyresstrejken bland studenterna i Umeå, partidemokratien och den demokratiska centralismen, lärdomarna av Komintern och dess historia, samt till slut hela MLK:s grundläggande ideologi (stalinismen och maoismen). Det hela ledde till att oppositionen kom att närma sig trotskistiska ståndpunkter och ett tag efter det att oppositionen uteslutits anslöt sig också de flesta av oppositionens medlemmar och sympatisörer till den svenska sektionen av Fjärde Internationalen (RMF, Revolutionära Marxister Förbund).

Debatten inom MLK blev tyvärr ganska torftig och fick till stora delar karaktären av en monolog. Främsta orsaken till detta var att MLK-ledningen bromsade – vi försökte få våra åsikter spridda i MLK via ”legala” kanaler (internbulletiner), men detta gick mycket trögt. Det gick till så att efter det vi skickat in inlägg dröjde det månader innan publicering kunde ske. MLK-ledningen måste nämligen skriva kommentarer innan man kunde publicera inläggen (man litade givetvis inte så mycket på medlemmarna att man vågade publicera våra inlägg utan kommentarer).³ De flesta av våra dokument kom därför aldrig att publiceras i MLK:s internbulletiner och på ett senare stadium försökte vi själva distribuera dokumenten.⁴

Det var dock först efter det att brytningen blivit ett faktum som vi kunde börja sprida våra ståndpunkter i större omfattning (4 ledande oppositionsmedlemmar ”suspenderades” för ”fraktionsverksamhet” i mitten av september 1972 och detta följdes en kort tid efteråt av ytterligare uteslutningar).

Efter uteslutningarna sammanställde vi dokumenten och publicerade dem i form av i form av stencilbuntar (samlingsnamn: *Åter till Leninismen – om motsättningarna i MLK*), som distribuerades till alla intresserade, även personer utanför MLK.

Dokumentet publicerades inte i kronologisk ordning, utan grupperades efter ämnesområden.

³ Detta reagerade också MLK-medlemmar mot. Ett exempel på detta är inlägget ”Några frågor om IB”, skrivet av en ledande medlem i Stockholmsavdelningen. Detta inlägg ingår som bilaga 1 i detta dokument.

⁴ Mycket litet av polemiken publicerades internt i MLK. Dessutom tog den interna publiceringen (när den trots allt skedde) mycket lång tid (vanligen minst 3 månader). Således tvingades vi att själva sprida våra dokument och det gjordes via 3 större dokumentsamlingar med följande innehåll:

1:a dokumentsamlingen (om Kinas utrikespolitik): De två första inläggen (”MLK, den teoretiska kampen” och ÅP:s första inlägg) publicerades ihop med en PB-kommentar, resten publicerades inte.

2:a dokumentsamlingen. Inga dokument publicerades internt (denna dokumentsamling innehåller dock även en sent inkommen kommentar om Kinas utrikespolitik från förbundsledningen, som därför egentligen borde ha publicerats i 1:a dokumentsamlingen).

3:e dokumentsamlingen. MF/AH:s första inlägg liksom ÅP:s första inlägg om ekonomismen publicerades tillsammans med en PB-kommentar.

Dessa kompletterades med en del mindre utskick och uppföljdes senare av dokument- och artikelsamlingar, författade av andra MLK-are som senare anslöt sig till MLK-oppositionens ståndpunkter.

Första dokumentsamlingen handlade om Kinas utrikespolitik och den proletära internationalismen.⁵ Att vi valde att börja med just denna fråga motiverades så här i förordet till dokumentationen:

Vi har valt att ta upp Kina-debatten först därför att vi har funnit att här framträder revisionismen näktnast i all sin ynklighet. Massor av avvikelser från marxismen-leninismen sammanstrålar i denna fråga – och dessa avvikelser är på intet sätt begränsade till MLK, utan återfinns hos de flesta organisationer som kallar sig marxist-leninistiska (för att inte säga alla). Vi tror därför att en uppgörelse med revisionismen i alla dess former, med fördel kan ta sin utgångspunkt i problemet med den kinesiska utrikespolitiken. Om det lyckas att bryta ned den blockering som fördunklar den svenska ”vänsterns” klarsyn, och vars form är ett okritiskt stöd till Kina och KKP och vars innehåll är en oförmåga till självständig politisk analys och handling, då finns det också möjligheter att komma till rätta med andra avvikelser.

Den andra dokumentsamlingen rörde enhetsfronttaktiken, med bl a Kominterns politik i Tyskland under nazismens väg till makten som illustrativt (och avskräckande) exempel.⁶ Här behandlades även olika aspekter på Kominterns utveckling och exempel på stalinistiska historieförfälskningar. Ett annat viktigt dokument i denna samling var en artikel om den ”demokratiska centralismen”, som tittade närmare på frågan om den inre partidemokratins utveckling ur ett historiskt perspektiv.

Den tredje dokumentsamlingen rörde propagandan, arbetsplatspolitiken, samt revolutionär strategi och taktik.⁷

Efter dessa 3 dokumentsamlingar kom ytterligare inlägg från andra MLK-medlemmar som stödde vår opposition, men de publicerades aldrig i samlad form.⁸

Vid en läsning av dokumenten bör den uppmärksamme läsaren ganska lätt bli varse att oppositionens ståndpunkter ingalunda var ”färdiga” redan från början, utan att de mognade efterhand. Detta gäller i synnerhet de mer grundläggande ideologiska frågorna, vilket ju är ganska naturligt,

⁵ Fullständig innehållsförteckning för *Åter till Leninismen – om motsättningarna i MLK, Del 1:*

Inledning

Till frågan om Kinas utrikespolitik (MF/AH)

Marxismen-leninismen och den nationella självbestämmanderätten (MF/AH)

PB:s svar: Angående Kinas utrikespolitik (MLK:s politbyrå)

Politbyrån och Kinas utrikespolitik (MF/AH)

Till försvar för leninismen (TW)

Så många frågor (MF)

⁶ Fullständig innehållsförteckning för *Åter till Leninismen – om motsättningarna i MLK, Del 2:*

Inledning

Leninismen och den demokratiska centralismen (MF)

Om motsättningarna kring Röd Front (inledning till dokumentsamling)

Utdrag ur MLK Umeå:s rapport 4/5-72 till förbundsledningen

KFML splittrar enheten 1:a maj (gemensamt uttalande VPK och MLK i Umeå)

PB:s Röd Frontlinje – politiskt felaktig och ett brott mot DC (ÅP)

MLK, Röd Front och DFFG (MF/AH)

Om Kominterns program – några reflexioner (MF)

Kominterns linje i Tyskland (MF)

Granskning av några mytfabrikationer (MF)

Mened (TW)

Kinas utrikespolitik, en kommentar från förbundsledningen

Kontracommentar (TW)

⁷ Fullständig innehållsförteckning för *Åter till Leninismen – om motsättningarna i MLK, Del 3:*

Förord

MLK, den teoretiska kampen och propagandan (MF/AH)

Apropå ekonomismen (ÅP)

MLK:s uppgifter och ÅP:s och MF/AH:s kritik (politbyrån)

Brännande frågor för vår rörelse – svar till PB (MF/AH)

Om politbyråns svar på min artikel om ekonomismen (ÅP)

MLK och den revolutionära strategin och taktiken (ÅP)

⁸ På denna webbplats har vi samlat alla texter som rör debatten om Kina (hela 1:a och ett inlägg från 2:a dokumentsamlingen) i [Debatt om Kinas utrikespolitik](#). Resten av texterna från 2:a dokumentsamlingen och MF/AH:s inlägg ”MLK, den teoretiska kampen och propagandan” från den 3:e ingår i [Debatt om strategi och taktik](#). Övriga texter från 3:e samlingen (främst om ekonomismen) är inte medtagna.

samtidigt som det också vederlägger den buskagitation som kom från MLK-ledningen om att det redan från början var fråga om en trotskistisk fraktionsbildning. I själva verket började oppositionen som en kritik mot enskilda aspekter av politiken, men utifrån en maoistisk grundval. Vandringen från maoism till trotskism tog närmare 2 år. Detta var nu inget ovanligt under denna turbulenta period: Många maoistiska grupper/individer runt om i världen började ifrågasätta den kinesiska politiken, varvid vissa förblev maoistiska, men bröt med den aktuella kinesiska politiken, medan andra bröt med maoismen som sådan (även SKP och KFMLr råkade ut för sådant).

Den politiska/ideologiska utvecklingen är tydlig i t ex Kina-artiklarna. De första är ganska försiktiga i sin kritik; viktiga frågor ställs, men utgångspunkten är helt klart maoistisk. Efterhand skärps kritiken, men genomsyras ändå av en positiv grundinställning till maoismen: Kulturrevolutionen betraktas som något mycket positivt, liksom det kinesiska kommunistpartiets kamp mot den ”moderna revisionismen” (grundtesen är att Kina brutit mot sina egna politiska grundtankar, som de framställdes i den stora polemiken mot de sovjetiska ”revisionisterna” och deras allierade). Kritiken vidgades och fördjupades dock alltmer.

Om maoismen idag

Maoismens progressiva roll blev ganska kortvarig. Från och med c:a 1970-71 är dess ”huvudsakliga” roll, även på det internationella planet negativ, antirevolutionär. Det blev allt tydligare att proletär demokrati och revolutionär internationalism inte stod högt i kurs i Kina – i stället var det försvaret av partidiktaturen (med massakern på den Himmelska Fridens Torg, Tien-An-Men, i Beijing den 4 juni 1989 som pricken över i-et) och en alltmer cynisk nationalistisk utrikespolitik som kännetecknade den kinesiska regimen. Det är numera allmänt känt att mycket var illa i Kina även under Maos tid, då det gjordes ofantliga felsatsningar med bl a massvält som resultat (t ex ”det stora språnget”), och att det förekom omfattande förföljelser mot oliktankande både före, under och efter kulturrevolutionen (t ex som ett resultat av kampanjen ”Låt hundra blommor blomma”).

Maoismen i internationell skala är långt ifrån en enhetlig rörelse. Under 70-talet fanns i princip tre huvudinriktningar i Sverige:

- De konsekventa maoisterna, SKP (och delvis MLK) som mer eller mindre slaviskt rättade sig efter signalerna från Kina (men hade viss kritisk distans till stalinismen – ”70% bra 30% dålig”)
- De stalinistiska maoisterna, KPMLr, vars maoism var ganska ytlig (de var mer stalinister än maoister)
- De sofistikerade maoisterna, Förbundet Kommunist, FK, som försökte upprätta en slags anti-stalinistisk maoism – när man idag studerar dessa ”maoisters” politiska idéer och uppfattningar, så är det frapperande hur de tvingades skönmåla maoismens teori och praktik för att få den att passa ihop med deras egen ganska långtgående kritik av stalinismen.⁹

Allteftersom den kinesiska kulturrevolutionens ideal försvann (tillsammans med flera av dess främsta företrädare) och den kinesiska utrikespolitiken blev allt reaktionärare, tilltog maoisternas problem. De som först hamnade i skärselden var givetvis de mer sofistikerade ”intellektuella” maoisterna (såsom FK i Sverige), som fick allt svårare att få sina teoretiska luftslott att gå ihop med verkligheten – FK var också den första större svenska vänsterorganisation som gick i graven (1982). För de mer primitiva mao-stalinisterna fick inte krisen ett lika snabbt förlopp, men på sikt fanns två vägar: antingen följde man slaviskt den kinesiska kursen och gjorde politisk harakiri (såsom dåvarande SKP), eller så bröt man med den kinesiska politiken. Brytningen med Kina kunde ta sig flera uttryck: 1) ett återfall till en mer traditionell stalinism, ofta inspirerad av Albanien (såsom KPMLr); 2) ett fullständigt brott med både maoismen och stalinismen, där man närmar sig trotskistiska

⁹ Se t ex artikeln ”Förbundet Kommunists övergångssamhälle: Arbetarmakten får vänta”, i tidskriften *Fjärde Internationalen* nr 1-2/74, som visar hur FK försöker jämkna ihop sin syn på övergången till socialismen med den kinesiska ”verkligheten” (artikeln ingår i artikelsamlingen [Om FK](#) på denna webbplats). Se även broschyren [Det dunkelt sagda är det dunkelt tänkta](#).

ståndpunkter (förekom både Västeuropa och USA, men i Sverige var denna variant mycket svag, det rörde sig om bara några få individer, främst Kjell Berglund från Gällivare); 3) ett försök att bygga vidare på en antistalinistisk maoistisk ideologi, där man även tar avstånd från vissa aspekter av den kinesiska revolutionen (AKP i Norge, gruppen kring *Nya arbetartidningen* i Sverige).

Idag finns inte särskilt mycket som vi kan lära av maoismen (i positiv mening). Maoismen är en återvändsgränd och har mycket litet att ge oss i den utvecklade kapitalistiska världen (däremot kan den i viss mån fortfarande fungera som inspirationskälla för gerillarörelser i tredje världen). Försök från övervintrande ”maoister” att hävda att maoismen berikat marxismen (teorin om motsättningar, om klasskampen under socialismen osv) håller heller inte för en närmare granskning (en sådan planerar vi att göra senare). Den kinesiska revolutionens utveckling under de senaste årtiondena, ger heller inget stöd för att maoismen skulle vara en framgångsväg.

För oss i Europa (inklusive Östeuropa) och Amerika finns det ingen anledning att fördjupa sig i de maoistiska idéerna (annat än som negativt exempel) – vi har mycket mer att lära av de marxistiska klassikerna, från diskussionerna under Sovjetunionens första år (innan den byråkratiska degenereringen lade locket på), samt därefter från den trotskistiska traditionen.

Detta betyder inte att vi slaviskt ska kopiera de ryska erfarenheterna eller acceptera allt som Trotskij skrivit, tvärtom krävs en kritisk grundinställning, men inte desto mindre har vi här en rik källa att ösa ur. I jämförelse med detta är Maos bidrag i stort sett värdelösa.

Maoismen spelade historiskt sett en positiv roll för frigörelsen från stalinismens och den sovjetiska revisionismens strypgrepp, men nu, när stalinismen och även kinesiska maoismen är bankrutt, då finns det egentligen inget *positivt* att lära av vare sig maoismen eller stalinismen – de bör snarare behandlas som avskräckande exempel.

Maoistiskt influerade gerillarörelser finns fortfarande i Asien, på den indiska subkontinenten (Nepal och norra Indien) och Filippinerna – dessa kan eventuellt spela en progressiv roll ett tag till, men i resten av världen är det svårt att hitta någon maoistisk rörelse som har någon positiv roll – av t ex Sendero Luminoso i Peru återstår bara en spillra som utgör en bromskloss för utvecklande av en sant revolutionär rörelse i detta land. Och så har vi ju AKP i Norge förstås, men detta unikum i Västeuropa (Norge är överhuvudtaget ganska speciellt) kan inte betecknas som ”riktiga” maoister – deras relationer till maoismen är kritisk. Dessutom finns i Nederländerna ett betydande vänsterparti som har sina rötter i maoismen, men det har ännu mindre kvar av maoism än norska AKP.

Den icke-maoistiska stalinismen har fått en viss renässans efter maoismens bankrutt. Denna stalinism har flera källor, det rör sig dels om f d maoister som inspirerades av Albaniens brytning med Kina, dels tidigare Moskva-orienterade grupperingar. Överallt utom i f d Sovjetunionen och kanske Grekland, är det dock fråga om marginaliserade smågrupper. Denna icke-maoistiska stalinistiska strömning är politiskt mycket splittrad: De flesta saknar alla revolutionära aspirationer (bortsett från några smågrupper som ofta hämtat sin inspiration från Hoxhas Albanien).

I Ryssland finns förvisso en ganska utbredd Stalin-nostalgi, men denna har mycket litet med socialism att göra, utan är snarare uttryck för en fullt begriplig reaktion mot den bedrövliga situationen i Ryssland efter ”kommunismens” sammanbrott (med omfattande arbetslöshet, korruption osv), kombinerad med storrysk nationalism (under Stalin var Sovjetunionen stort och mäktigt). Vissa av de grupperingar som hämtar inspiration från stalinismen är ytterst reaktionära, det värsta exemplet på detta är de ryska nationalbolsjevikerna, som närmast är att betraktas som nazister.

Till de kamrater som på ett eller annat sätt fortfarande sitter kvar i det maoistiska eller stalinistiska träsket, säger vi:

Tänk om – kunde vi så kan även ni! Idag är förutsättningarna bättre än på mycket länge att bygga en verkligt revolutionär socialistisk rörelse, befriad från maoismens och stalinismens smutsiga tvångströjor och taggtrådssocialism. Tvätta bort skiten, rensa ut bråten och ta upp kampen för en marxism och socialism som är möjlig och värd att kämpa för! Ner med stalinismen! Leve den revolutionära

marxismen!

Göteborg 6 januari 2007 (uppdaterat 21/10 2008 och 10/6 2010)
Martin Fahlgren

Bilaga 1: Några frågor om IB

De motsättningar som uppkommit i vårt förbund, och som utvecklats till att hela Västerbottenregionen suspenderats, har visat en organisatorisk-politisk brist i MLK. Vi har ingen linje i fråga om den interna debatten! Skall vi ha en IB [=InternBulletin – *Red anm*], mer än till namnet?

Vi kan konstatera att den förbundsomfattande organiserade interna debatten varit så gott som obefintlig (och här hjälper inga rop och hänvisningar till den inre kamp som fördes före, och en tid efter kongressen 1970).

Som påpekats i Förbundskallelse 3/71 så försvann sjuttio procent av kongressombuden till andra organisationer. Ur samma förbundskallelse: ”En stor del av de medlemmar som deltagit, i de båda kaderskolningarna våren -70 försvann till FK eller KFml – ... vi kan fortfarande inte sägas ha övervunnit följderna av den stora kaderavtappning som ägt rum”.

Det är alltså förment att idag – 2 ½ år efter kongressen – hänvisa till den förbundsomfattande teoretiska kamp och skolning som genomfördes 1969-70. Fortfarande alltså i dag – tror jag ingen vill påstå att vi övervunnit problemet med en breddning och förstärkning av kader.

Om vi har dessa elementära fakta i minnet tror jag inte kravet på en intern diskussion i frågor som inte har direkt att göra med vår fackliga praktik framstår som orimligt.

Fastän flera frågor är mer eller mindre nödvändiga för oss att redan *i dag* diskutera (vår linje i valet -73, vår linje 1:a maj, vår syn på DFFG, linjen i kampen mot EEC, kampen mot arbetslösheten bland de arbetslösa, Kinas utrikespolitik m m), väljer jag att ta upp frågan om den interna debatten.

Detta kan naturligtvis (illvilligt) tolkas som ett försök att ”ställa till kaos, splittra förbundets krafter på oväsentliga frågor” osv. Däremot om vi är överens om vikten av att diskutera någon av de frågor jag nämnt, bör det finnas alla förutsättningar att också enas om betydelsen av en intern debatt som rör vår IB och med den sammanhängande frågor.

Skall en IB-red. tillsättas? Vad bör vägleda en ev. IB-red. vid prioriteringen av de olika inläggen om det inte finns möjlighet att publicera alla inlägg i samma IB? Bör principen vara att förbundsledningen direkt, i samma (!) IB, ”svarar” på inlägg som den anser felaktiga? Skall den principen gälla även om detta medför förseningar i utgivningen av IB med flera månader? Skall värderingar av olika GO:ns [GO=GrundOrganisation – *Red anm*] praktik på skilda områden tas in i IB? Hur skall studierna av IB organiseras och genomföras? Bör principen vara att IB-studierna inte får inkräkta på praktiken annat än om det råder större motsättningar i cellen/GO:n som negativt påverkar genomförandet av vår huvudinriktning? osv. osv.

Ovanstående frågeställningar täcker givetvis inte hela frågan om den interna debatten, men jag hoppas att det kan utgöra en inledning på diskussionen. Det bör självfallet också göras en genomgång av vår praktik för att ta fram hur IB hittills fungerat organisatoriskt-politiskt. Detta anser jag absolut nödvändigt för att därigenom lättare kunna inse problemen och bristerna och inte låsa debatten på någon ”oväsentlig” fråga.

För att ingen skall behöva tvivla på mitt uppsåt med detta inlägg, och med risk för att bli beskylld för att stå fel i motsättningen mellan förbundet och de suspenderade kamraterna i Västerbottenreg., ser jag mig tvungen att deklarerar min ”vacklande” inställning främst i frågan Indien-Pakistan, som den framställts från vår sida. Även andra frågor som Västerbottenreg. ”dragit upp” – eller rättare sagt klasskampen ställt oss inför – anser jag inte helt avklarade. Detta inte minst på grund av att *ingen* förutom ledningen och Västerbottenreg. uttryckt sin linje i IB anser jag det vara viktigt att få igång en organiserad intern debatt. (Att jag konstaterar att *ingen* utom ledningen uttryckt sin linje i

IB bör inte uppfattas som en kritik av förbundets medlemmar, utan snarare som en självkritik från min sida).

Orsaken till att jag inte går in på och tar upp dessa motsättningar i det här inlägget beror just på att jag anser det vara nödvändigt att först klara av bl a de frågeställningar som dragits upp ovan. Med andra ord: klarlägga principerna för den för den interna debatten.

I detta sammanhang vill jag dock framföra kravet på förbundsledningen att publicera en avskrift av den diskussion som PB-ledamöterna KS, BL hade med Västerbottenreg. i frågan om Kinas utrikespolitik.

Det bör påpekas att jag är medveten om risken att bli betraktad som agent för Västerbottenreg. Speciellt som dessa i en s.k. dokumentsamling uppmanat medlemmarna i MLK att framföra just det krav som jag alltså ovan gjort,

I syfte att undvika onödig ryktesspridning och misstankar skall jag lämna en redogörelse för mina ”kontakter” med de suspenderade.

Några dagar efter att FS beslutat suspendera MF, ÅP och till nästa FS-möte suspendera TW, AH, kontaktades jag av TW per telefon från Umeå. Hans syfte var, som han själv uppgav, att få min adress för att kunna skicka mig de dokument de hade för avsikt att ge ut. Anledningen till att skicka mig dokumenten var, som han uttryckte det, att Västerbottenregionen skulle satsa på vissa kamrater de ansåg vacklande.

Efter c:a en vecka sedan jag mottagit materialet ringde han upp igen och frågade vad jag ansåg om den linje de förde fram i dokumenten. Eftersom jag inte hade haft tid att läsa och sätta mig in i frågorna så svarade jag som det var, och varken avvisade eller antog deras linje.

Efter detta har ingen kontakt tagits från deras eller min sida, med undantag för att jag några dagar före jul per post fick ytterligare dokument. Den s.k ”Åter till Leninismen, Dokument om motsättningarna i MLK, nr 2 del A och B”.

Till slut anser jag det vara nödvändigt att slå fast att det skulle vara högst skadligt om vi försökte blunda för vissa problem och frågeställningar vi ställts och ställs inför. Detta gäller som sagt inte minst vår linje inför 1:a maj, och valet -73. Skall vi stödja KFml liksom vi gjorde i valet -70?

Dessa är som jag ser det de *omedelbara* frågorna vi *måste* ta itu med. Vad som dock krävs av oss är *samtidigt* en diskussion om hur den interna debatten bör ske. Detta i syfte att grundligt klarlägga en gemensam syn på riktlinjerna för IB-utgivningen och därmed sammanhängande frågor.

Detta är vad vi måste göra för att i ett vidare perspektiv kunna lösa de motsättningar som *ovillkorligen* kommer att uppstå, och som redan finns.

Allt i ett syfte: Att förmå bygga det parti under vilkens ledning arbetarklassen i Sverige förmår fullgöra sin historiska uppgift, dvs upprätta proletariats diktatur

Anders Östlund Stockholm den 4/1 1973

Bilaga 2: Mullvaden om MLK-oppositionen

Här följer ett antal artiklar om MLK-oppositionen, publicerade i tidningen *Mullvaden*.

Ur *Mullvaden* nr 13/14 (oktober 1972)

Opposition inom MLK

Från en grupp som kallar sig ”MLK-oppositionen” har ett brev, ledsagt av en lunta dokument, tillsänts ”ledningarna för FK, KFML(r) och RMF”.¹⁰ Brevet upplyser om ”ett års kamp mot

¹⁰ Varken FK eller KFML(r) kommenterade utskicken med dokument om MLK-oppositionen. – Red

ekonomismens teori och praktik inom MLK”, och att gruppen som ett resultat av detta suspenderats. Vidare heter det att ”det första steget från vår sida i denna uppgörelse med opportunism och revisionism utgörs av en serie dokument, som i sin helhet kommer att publiceras efterhand. Del I behandlar den interna debatten om Kinas utrikespolitik. Vi har valt att inleda med denna fråga enär denna polemik tangerar alla leninismens kärnfrågor. Ett entydigt ställningstagande i denna fråga kommer att avtvingas varje organisation och individ som kallar sig revolutionär. Leninismen eller träsket!”

Mullvaden återkommer i nästa nr¹¹ med en analys av det digra materialet som omfattar ett 100-tal sidor och som enligt brevet till ett pris av 4:- kan beställas från: Pär Salander, Ålidbacken 9 A, 902 41 Umeå Tel 090/ 11 93 92

Mullvaden nr 17 (1/1973)

Recension: Åter till leninismen

I MLK utvecklades under hösten -71 och våren -72 en opposition mot MLKs teori och praktik. Oppositionen förankrades främst i Västerbotten. De frågor den ställde ledde logiskt fram till en uppgörelse med hela MLKs (samt den övriga ml-rörelsens) politik. Ännu så länge har denna uppgörelse avsatt två dokument ”Om motsättningarna inom MLK”. Dokument nr 1 innehåller en analys av Kinas utrikespolitik, Dokument nr 2 tar upp Röd Front, Komintern samt den demokratiska centralismen.

Ojämn och...

Oppositionen, som nu kallar sig för Lenin-gruppen, visar i dessa texter att den är en grupp som befinner sig under övergång från en ideologisk marxism till en revolutionär marxism. Dess teoretiska arbete skiljer sig helt och hållet från vad MLF-oppositionen i KFML presterat. MLFs magra och mycket ytliga papper kring sin brytning blir närmast tragiska i jämförelse med Leningrubbens. Bägge brytningarna sker samtidigt, bägge uttrycker också en vilja att få till stånd en uppgörelse med KFMLs och MLKs ekonomism, dessa organisationers upphöjelse av ”enhetsfronten” till en strategi. Kamrater i både Leningruppen och i MLF har tidigare fr.a. utmärkt sig som rabiata anti-trotskyer (Fahlgren - Wickman - Gustafsson).

Hur ska detta förklaras. Naturligtvis kan vi inte ge ett fullständigt svar, inte heller kan vi sitta och jämföra personliga kvaliteter, men vi kan antyda några betydelsefulla faktorer. MLF utvecklades i en organisation, som ett år tidigare hade upplevt en fullständig splittring i KFML(r) — en antites till KFML. MLFs frågor, dess problem och aktiviteter hamnade därför i marvattnet mellan KF-ML och KFML(r). MLF tvingades (och tvingas) hela tiden att föra en diskussion på de villkor som ställs av dessa organisationer. KFML(r):s karakteristik av MLF som en ”efterbörd” till sin egen brytning är därför ovanligt träffande.

....sammansatt utveckling

Leningrubbens verksamhet utvecklades under helt andra förhållanden. Den kunde arbeta mer självständigt från det stalinistiska familjegrädet. Samtidigt var den tvingad att göra upp med en betydligt mer genomtänkt och genomarbetad ekonomism. Mot MLKs industriella gnagartillvaro var den tvungen att gå utanför både fabriksportar och nationsgränser. Den kunde på detta sätt undvika att gå i KFML(r)s redan upplöjda fåror. Dessa villkor har gett Leningruppen en möjlighet att inte bara konstatera stalinismens förödande inverknings på arbetarrörelsens teori och praktik, den har också dragit slutsatser av sin insikt. Något som ironiskt nog lett till att en del av MLK med ett språng kastar sig förbi sina gamla VUF-kamrater i Förbundet Kommunist. Där FK tigit, svamlat eller undanhållit, där tar Leningruppen ställning. Där FK efter mycket stönande lyckas klämma

¹¹ En sådan analys kom först flera nummer senare, närmare bestämt i *Mullvaden* nr 17 (1/1973)

fram några avvaktande och sofistikerade fraser, där vräker Leningruppen på med en kaskad av analyser, uppgörelser och fördömanden. Så t.ex. i frågan om KKP:s utrikespolitik där den lagt fram en noggrann analys.

Ideologiska rester

Men allt ideologiskt bråte har ännu inte vräcks överbord. Här och var glimtar fram en eller annat ”maoism”. Om dessa finns i dokumenten av taktiska skäl eller inte, ska vi låta vara osagt, men lik fullt är det nödvändigt med en kommentar. Här ska vi nöja oss med att ta upp en fråga. I ett svar till MLK:s PB i Kinafrågan skriver Tomas W: ”ja, det kinesiska kommunistiska partiets brott med och kamp mot den moderna revisionismen utgör tillsammans med kulturrevolutionens teori och praktik, milstolpar på vägen mot arbetarklassens frigörelse och socialismens totala seger.” Låt vara att KKP:s brott med den moderna revisionismen (som väl börjar bli ganska gammal då den varit på modet ända sedan stalinismens seger över den revolutionära marxismen) var en milstolpe. Men samtidigt måste vi ha klart för oss att det är detta brotts pragmatiska karaktär som idag möjliggör KKP:s kontrarevolutionära utrikespolitik. Vidare måste vi se att kulturrevolutionens teori och praktik inte var entydig. Vi kan där urskilja två processer. Den ena och egentliga milstolpen, symboliserad i den revolutionära ”Shanghaikommunen”, som upprättades den 6 febr. 1967, med Pariskommunen som förebild. Shanghaikommunen viktigaste principer var:

- endast arbetare och revolutionära tjänstemän kunde väljas till ledande poster enligt principen om allmän och lika rösträtt.
- den som valts till en post kunde avsättas av väljarna när som helst.
- Kommunens ämbetsmän hade samma lön som vanliga arbetare.
- armén skulle ersättas av en folkmilis.

Dessa principer som innebär en återgång till proletär demokrati under proletariatets diktatur var en milstolpe ”på vägen mot arbetarklassens frigörelse”. Men den andra process, som fanns i kulturrevolutionen — KKP:s agerande — symboliserades genom fördömandet av just Shanghaikommunen: ”i fortsättningen kommer Centralkommittén...inte att tillåta utropandet av folkkommuner, men folket i Shanghai ska få svängrum (!) för sin verksamhet”. Det är helt nödvändigt att skilja mellan de kinesiska massornas kulturrevolution och KKP:s kulturrevolution. Något som ännu bara går att göra mycket fragmentariskt, beroende på bristen på kunskap om vad som skedde. Men redan denna brist är en hård kritik.

MLK:s ledning har ännu inte förmått svara Leningruppen. Den föredrar att syssla med tekniska beskrivningar på pappersrullar (se Stormklockans reportage om den ena eller andra pappersfabriken) i stället för att ge sig i kast med en politisk diskussion. Vi förstår dem, de har mycket att dölja.

LIN

Leningruppens två häften kostar 4:—/styck. De kan beställas från: Pär Salander, Ålidbacken 9A, 902 41 Umeå.

Ur *Mullvaden* nr 19 (3/1973)

MLK-oppositionen går till RMF

Hösten 1972 bröt sig en grupp ut ur Marxist-Leninistiska Kampförbundet (MLK), Leninistgruppen, vilken främst hade anknytning till Västerbotten. Gruppen har nu beslutat att ansöka om medlemskap i RMF.

Gruppens utveckling kan studeras i de dokumentsamlingar som den gett ut. Den första tar främst upp KKP:s utrikespolitik, den andra går igenom synen på den demokratiska centralismen, Röd Front, Komintern osv. Ett tredje är nu under utgivning och det kommer att ta upp ekonomismen, en fördjupad genomgång av Komintern osv. Även en genomgång av bolsjevikernas syn på den

revolutionära strategin har annonserats! Dessa dokumentsamlingar har mycket att ge alla de inom "ml-rörelsen" som börjat ifrågasätta de stalinistiska dogmerna. MLK-oppositionen knyter också hela tiden till sig enskilda och grupper som påbörjat en uppgörelse med stalinismen. Också utanför MLK.

För MLKs ledning gäller det nu att tota ihop en ny kritik av Fjärde Internationalens programmatiska ståndpunkter. Den gamla hade medlemmarna i den nuvarande oppositionen gjort. Mullvaden önskar MLK all lycka i ett sådant försök. Det kanske leder till att RMF vinner hela MLK!

Här har vi gjort en intervju med tre av de ledande kamraterna i oppositionen: Martin Fahlgren, Tomas Widén och Åke Paulson. De har alla haft ledande poster i MLK.

Hur uppkom motsättningarna inom MLK?

Åke: Motsättningarna i MLK uppkom på olika frågor. För min del, och den grupp jag representerade, var det synen på *Stormklockan*. Den frågan utvecklades till att gälla frågan om kommunisternas strategi. Med tiden blev det också en annan fråga: synen på den historiska utvecklingen i Sovjetunionen.

Tomas: Det var Kinas utrikespolitik och där kom motsättningarna upp hösten -71. Jag jobbade i Eskilstuna då och blev isolerad på den här frågan, och därför tog jag kontakt med kamraterna häruppe (i Umeå). Sen tog jag del av deras kritik även på andra frågor, men det var Kinas utrikespolitik som var den avgörande frågan

Martin: För min del började motsättningarna då jag bodde upp i Kiruna. Det var på frågan om inställningen till KFML, där jag menade att man hade en försonlig linje gentemot KFML. Det hänger ihop med den kunskap jag fick om KFMLs agerande upp i Malmfälten och som sen kom att förstärkas under deras valagerande. I likhet med vad som gällde för Åke uppkom det också kritik mot propagandan och agitationen, dvs *Stormklockan* i första hand. Dels vilka ämnesområden man tog upp och hur man behandlade dom, dels tyckte jag att man undervärderade kampen mot den övriga vänstern.

Hur utvecklades motsättningarna inom MLK-Västerbotten?

Åke: Frågorna diskuterades i regionen och vi blev ganska ense. Sen fördes det fram till förbundsledningen att det fanns motsättningar på dom här frågorna. Dom försökte skjuta på frågorna, med argument som att motsättningarna inkräktade på förbundets verksamhet. Därför kunde man inte prioritera att ta upp de här motsättningarna. För det innebar, som dom såg det, en förändring av kongressens beslut. För min del så ledde det till att dom uteslöt mig ur förbundsstyrelsen under våren -72, med rent organisatoriska motiv eller argument.

Martin: Det första man gjorde då vi skickat in våra inlägg var att kalla oss till förbundsstyrelsemöte. Vi hoppades ju att man där skulle få igång en diskussion, men därav blev intet, utan man använde förbundsstyrelsesammanträdet till att banka ned oss. Man vägrade att diskutera politik. Man diskuterade bara organisatoriska frågor, försäljning, huruvida vi följde prioriteringarna, om vi hade kontakt på arbetsplatserna osv. Det var det enda man tog upp.

Vi förlorade en del illusioner om att det skulle gå att göra om förbundet. Det fick följden att vi började syna förbundet ännu mer i sömmarna. Det är inte alls så, som förbundsledningen försökte ge sken av, att vi från början skulle ha varit några trotskister – tvärtom faktiskt – utan det var någonting som utvecklades p.g.a. hur motsättningarna behandlades.

Åke: Uteslutningarna här i Västerbotten förbereddes ungefär samtidigt med att jag uteslöt ur förbundsstyrelsen på så sätt att vi undanhölls material om vad andra människor hade skrivit om vad som hände i den här regionen. Man fattade också beslut om att regionen inte skulle få vissa interna dokument. Den rent formella grunden för uteslutningen, det var att man hade hittat vad man kallade

fraktionsdokument från RMF, som skulle vara tillställt mej.

På ett möte som vi hade i Umeå med hela regionen skulle ledningen ta ett uttalande om hur regionen såg på det dom kallade för fraktioneringen. På mötet avvisade samtliga kamrater förbundsledningens sätt att ta upp de här frågorna, dvs att sätta dom organisatoriska frågorna i främsta rummet. Dom tog alltså ställning politiskt och ansåg att den linje, som vi stod för, var politiskt rätt. Det ledde till att hela regionen suspenderades.

Martin: Man bör lägga märke till att under våren -72 hade motsättningarna ökat. Vid den tidpunkten gällde det så gott som varenda fråga. Det var frågan om Kinas utrikespolitik, partibygget, demokratisk centralism, den revolutionära strategin och taktiken, arbetet på arbetsplatserna, förhållandet till facket, förhållandet till arbetarnas självständiga kamp, förhållandet till Röd Front och DFFG, frågan om propagandan och studierna, linjen i förhållandet till EEC. Det var också fråga om den historiska utvecklingen i Sovjetunionen, förhållandet Stalin-Trotsky osv.

Vad avgjorde ert definitiva ställningstagande för trotskismen, varför valde ni inte Förbundet Kommunist (FK) t. ex.?

Martin: FKs existens är ju beroende av hela den karaktär som vänstern har idag i Sverige, dvs en dominans av stalinistisk och maoistisk tradition. FK är ett uttryck för den vacklan som uppstår i ett styrkeförhållande där den trotskistiska rörelsen är svag. Man har väldigt svårt att hoppa direkt från maoism till trotskism. Det fordrar mycket mera. Det är betydligt enklare att gå in i en organisation av FKs typ, där man slipper ta ställning i en massa frågor. Man kan ju bara se hur FK har tagit ställning vad beträffar Kinas utrikespolitik. Man har ingen ståndpunkt alls, eller rättare sagt, man har en ståndpunkt som i princip inte skiljer sig från de stalinistiska organisationerna: "Kinas utrikespolitik är ett uttryck för den svåra situation som Kina är i, det kan i och för sig skapa problem för den revolutionära rörelsen i resten av världen, men den är i huvudsak riktig ändå."

Denna vacklan ser man i fråga efter fråga. Man t.o.m. skryter med att man är historielös, att man inte bryr sig om de två stora riktningarna inom den kommunistiska arbetarrörelsen, som representeras av stalinismen å ena sidan och å andra av trotskismen. Det finns klara anti-trotskyistiska strömningar i FK, som naturligtvis inte är grundade på någon verklig kunskap. Man har heller inte lyckats åstadkomma någon kritik av trotskismen. Det är ett uttryck för en centristisk inställning. Man vill hålla sig väl med den maoistiska rörelsen genom att ligga så nära som möjligt men ändå dra en gräns till KFML(r). I viss mån kan man här jämföra med MLK som lägger sig så nära KFML som möjligt men samtidigt håller en viss distans för att kunna motivera sin egen existens. Vad man i FK gör en väldigt stor sak av idag, det är förhållandet till massrörelsen.

FKs linje är där mindre sektaristisk och mindre farlig än vad KFML(r)s är. Men vad det gäller förhållandet till fackföreningsrörelsen och vad det gäller strategin så är man precis lika strategilös som resten av den maoistiska rörelsen. Man saknar strategi fastän man använder ordet ibland. Man har inte fattat vad det är fråga om.

Vad gäller den trotskistiska rörelsen så står den ju för den proletära internationalismen, vars organisatoriska uttryck just är en International. Men kan inte med det läge vi har idag bara bygga nationella organisationer som FK och KFML(r) och andra gör. Man måste, för att få en sund utveckling, bygga en International samtidigt som man bygger upp de nationella partierna. Den enda rörelse som fattat vikten av detta problem, det är ju den trotskistiska rörelsen och som ju i praktiken också utför ett sådant uppbygge.

Så finns det andra frågor också som är stora och oerhört viktiga för den revolutionära rörelsen idag, frågor som strategin och taktiken i den koloniala världen, där den trotskistiska rörelsen är den enda som konsekvent för fram den permanenta revolutionens teori, som är den enda vägen ut för de koloniala och halvkoloniala länderna ur imperialismens grepp. Fjärde Internationalen är också den enda som konsekvent har arbetat för en revolutionär omvandling av den utvecklade kapitalistiska världen i Europa, i USA, i Japan osv.

En mycket viktig aspekt är ju också förhållandet till de östeuropeiska staterna, där alla rörelser utom den trotskistiska, ja FK vacklar i och för sig betänkligt på den frågan, men alla andra förmår inte urskilja att Sovjetunionen och öststaterna faktiskt är samhällssystem som är ett framsteg i förhållande till de kapitalistiska och imperialistiska staterna.

Fjärde Internationalen har sedan 1933 (då den började byggas) påvisat nödvändigheten av en politisk revolution i de östeuropeiska staterna. I jämförelse med maoisterna, som 1964 plötsligt upptäcker att Sovjetunionen 1954 blev kapitalistiskt. Det är, mildt sagt, absurt, för att inte säga löjeväckande med en sådan teori.

Vad anser ni om MLKs och det övriga "ml"-blockets utveckling?

Martin: Stalinismen befinner sig idag i en kris som tar sig många olika uttryck. Det hänger ihop med att de ställningstaganden som gjordes av den maoistiska rörelsen när den växte fram, idag helt öppet motarbetas av den kinesiska byråkratin. Vi har ju den här senaste högerlinjen och KKP:s utrikespolitik. Därmed ökar naturligtvis problemen inom den maoistiska och stalinistiska rörelsen, för man har fortfarande en revolutionär vilja, och det leder till att alla revolutionärer reagerar och börjar ifrågasätta allt mer och mer. I resten av Europa ser man väldigt tydligt vilken kris den maoistiska rörelsen befinner sig i. I Sverige märker man också det och vi är väl ett uttryck för det.

Om man ska klassificera de olika organisationerna inom den revolutionära rörelsen och tar KFML först så anser jag dom knappast för revolutionärer längre. Det är en populistisk rörelse som kommer att existera ett bra tag framåt, men som inte kommer att ha något med revolutionen att göra. Det är en kvarleva som vi kommer att få dras med.

MLK har i stor utsträckning följt efter KFMLs högervändning. Jag vet att krisen inom MLK ökar. Vår kritik har haft en viss genomslagskraft även bland ledande kamrater inom förbundet.

Vad gäller KFML(r) så har denna organisation haft det kanske största uppsvinget. Den taktik som de använder sig av idag kommer att isolera organisationen från ett massinflytande. På sin höjd kan de få en aggressiv, men liten del av den svenska arbetarungdomen bakom sina fanor. En splittring måste börja inom ledningen. Om en opposition uppstår i basen, så isoleras denna mycket snabbt och slängs ut! Men KKP:s politik, agerandet på Arendal och SAAB osv. har skapat en tveksamhet hos en stor del av kadern, det ser vi tydligt här i Umeå... Om en opposition utvecklas i organisationens mitt, då kommer en splittring oerhört snabbt. I denna organisation finns inte plats för en *politisk lösning* av motsättningarna... Allmänt kan man säga att den maoistiska rörelsen uppstod som en reaktion mot moskvapartiernas reformism. I entusiasmen för kulturrevolutionen, som uppfattades som ett principiellt brott med det östeuropeiska ledarskapets reformism. Fr.o.m. nu fanns ett revolutionärt ledarskap i världen och det var KKP. Man gick fram med stormsteg mot kommunismen. Via denna anknytning hamnade man i den stalinistiska traditionen. I Sverige förstärktes ju den anknytningen av att en kärna i den maoistiska rörelsen var erfarna, f.d. medlemmar av det kommunistiska partiet. Sen ledde det här ju relativt snabbt till en kris, där de här gamla SKP-medlemmarna drog med sig den reformistiska flygeln, medan KFML(r) representerade de mer konsekvent revolutionära ungdomarna plus en och annan av Frank Baudes typ. Dom fick givetvis anknyta till Kominterns tredje period. Bara det att vi har två riktningar som med lika stor rätt kan åberopa sig på Komintern-traditionen speglar ju stalinismens kris.

Vad tror du om RMFs och Fjärde Internationalens förmåga att bli ett revolutionärt arbetarparti?

Åke: Fjärde Internationalen bedömer jag som den enda strömning som kan vara ett revolutionärt alternativ. Det är den strömning som också tar på sig den här uppgiften. Anledningen till det, det är att trotskismen är den enda av de två rörelserna inom kommunismen som har en korrekt syn på kampen i världsrevolutionens tre delar. Dels på synen på kampen i östländerna, dels en korrekt syn på kampen i de koloniala länderna, en korrekt syn på kampen i de utvecklade kapitalistiska länderna. Här i de avancerade kapitalistiska länderna kan stalinismen inte vara ett revolutionärt alternativ p.g.a. att dom inte kan utveckla en revolutionär strategi.

Tomas: Det är en nödvändighet, för frågan står: socialism eller barbari. Det behövs ett revolutionärt avantgarde och utvecklas inte Fjärde Internationalen till det, så kommer inte någon annan organisation heller att göra det och då får vi barbari.

Martin: Då vi valde RMF så berodde det inte på att vi ansåg att RMF hade en färdig politik, att man hade en färdig strategi för revolutionen, på att vi tyckte att RMF hade en utomordentlig propaganda och verkade vara en stark organisation och så, utan det byggde på studier av historia, genom studier av läget inom den revolutionära rörelsen i Europa idag och då fann vi, att den enda organisation som har möjligheter överhuvudtaget att utveckla en revolutionär strategi, som ställde problemen på rätt sätt, som har en riktig utgångspunkt för detta, det är Fjärde Internationalen.

För övrigt skulle det vara helt vansinnigt för en revolutionär i dagens läge att välja en organisation efter den styrka som existerar personellt. Som revolutionärer måste vi välja den organisation som har möjlighet att utveckla en strategi och taktik och leda proletariatet framåt mot en socialistisk revolution. Därmed faller också alla barnsliga argument som brukar föras fram från vissa vänstersektorer: RMF är så litet och RMF har ingen arbetarförankring. Villkoret för att man ska kunna bygga ett revolutionärt parti är ju att man har en riktig utgångspunkt för att utveckla strategin och taktiken. Därför kommer alla andra organisationer förr eller senare att falla sönder och att falla samman. Dom är dagsländor. Den enda organisation av de som existerar idag som *kan* lyckas, det är och förblir Fjärde Internationalen! Det innebär naturligtvis inte att vi tror att vägen kommer att vara spikrak. Det kommer utan tvivel att uppstå motsättningar inom den svenska broderorganisationen till Internationalen och även inom Internationalen själv. Men vad vore en revolutionär organisation utan livlig intern debatt? Det är ju själva livsluften.

BYGG PARTIET, BYGG INTERNATIONALALEN!

LEVE FJÄRDE INTERNATIONALALEN!

LEVE VÄRLDSREVOLUTIONEN!

Ur *Mullvaden* 3/74:

MLK – Avhoppet fortsätter

– Det svåraste är att bryta med kamratskapet och hela den stalinistiska traditionen. För mig tog det ett helt år från att jag internt började kritisera MLK tills jag definitivt kunde ta steget över till trotskismen och Fjärde Internationalen.

Detta säger kamrat ÖA, f d medlem i Stormklockans redaktion, som nu går till RMF. Samtidigt lämnar också metallarbetaren FM, som varit ledande i ett av MLK:s viktigaste arbetsplatsarbeten, MLK och går till RMF. (Vi nämner inte deras namn här på grund av deras framtida arbetsuppgifter.)

Vilken fråga var det som slutgiltigt fick er att lämna MLK?

FM: För mig började det med att jag kom fram till att trotskisterna hade rätt i frågan om kampen mot EEC. Att hävda Sveriges nationella självständighet i förhållande till EEC kan aldrig vara den svenska arbetarklassens mål, utan endast småborgarnas för att inte bli utkonkurrerade av den europeiska imperialismen.

– Därifrån har jag nått fram till att jag i dag kan säga mig stå för det mesta – dock inte allt – i RMF:s politik.

– Min kritik har gällt en mängd frågor. Internt har jag bl a fört fram kritik mot parollen ”gör facket till en kamporganisation” och försökt peka på fackföreningarnas otillräcklighet i kampen.

– MLKs stöd till IB-kommittéernas snack om att värna om *vår* neutralitet och *vårt* försvar innebär i praktiken att man tar avstånd från den kommunistiska uppfattningen om staten som den härskande klassens redskap.

ÖA: MLK:s ställningstagande för ”Enad vänster” i valet var droppen som fick bägaren att rinna över för mig och som gjorde att jag lämnade organisationen. Redaktionsledningen stoppade in en ledare i tidningen som okritiskt gav sitt stöd åt Enad vänster, trots att frågan inte diskuterats färdigt inom förbundet.

- Hela Enad vänster-rörelsen visade upp en småborgerlig syn på socialdemokratin – pådrivarrollen – där man överordnade det parlamentariska arbetet det utomparlamentariska.
- Andra frågor som lade grunden för mitt utträde var den bristfälliga interna debatten inom förbundet, Kinas utrikespolitik, MLK:s okritiska stöd till FNL-grupperna och Nej till EEC-förbundet och deras syn på partibygget.
- Om den interna debatten och den demokratiska centralismen har en ledande kamrat inom MLK sagt: ”Huvudsaken är inte demokratin utan att ta politiskt riktiga beslut”. Det innebär att kadern placeras på sophögen så länge besluten är ”riktiga” och det inte finns någon opposition.
- Inom RMF har jag förstått att det finns stora möjligheter till en intern kritik och debatt. Dessutom gör RMF något för internationalismen till skillnad från SKP, MLK och KFMLr som bara pratar om den emellanåt. I stället borde de alla ta reda på orsakerna till Kominterns nedgång och fall.

Vart är MLK på väg i dag?

FM: Man närmar sig SKP mer och mer och följer efter i dess högersvängning. Det gäller både IB-kommittéerna och alla andra fronter som SKP startat. MLK följer troget efter och antar samma linje som SKP utan att ens föra ut frågorna till debatt inom förbundet.